

det nævnte Flertal navnlig ladet sig bestemme af følgende Betragtninger:

Ansættelsen af særlige Retsskrivere kan ikke antages at ville medføre Fordele, der staa i rimeligt Forhold til den Bekostning, der derved vil foraaarsages. At Eksistensen af saadanne Embedsmænd skulde yde nogen særlig Garanti for, at alt i et Retsmøde gaar til paa behørig Maade og særlig for Protokollaters Paalidelighed, er der efter de i saa Henseende foreliggende Erfaringer ikke megen Grund til at tro. idet Retsskriverens Medvirken ved selve Retsplejen efter al Rimelighed hurtigt vilde synke ned til en blot og bar mekanisk Skrivervirksomhed og det saa meget snarere, som Retsskriveren ved de ham som Retsskriver i øvrigt paahvilende Forretninger jævnlig vilde være forhindret fra at være personlig til Stede i Retsmødet og derfor være nødt til at lade sig repræsentere af en Fuldmægtig eller Skriver. Tænker man sig paa den anden Side en personlig og selvstændig Optræden fra Retsskriverens Side over for Dommeren i Retsmøder, vilde saadan Optræden fra en, der præsumtivt er mindre kyndig end Dommeren, let kunne virke forstyrrende og tidsspildende, tage sig uheldigt ud og saaledes i det hele gøre mere Skade end Gavn. Hertil kommer, at der under den foreslaaede mundtlige og offentlige Procedure vil være endnu mindre Trang til saadan Garanti end under det nuværende System; ti et Hovedfortrin ved en offentlig, mundtlig Retspleje er jo netop den derigennem ydede Sikkerhed for, at alt gaar, som det skal. — Hvad dernæst angaar det Arbejde, som foruden Retsprotokollens Førelse skulde henlægges til Retsskriveren, vil en væsentlig Del deraf bestaa i Førelsen af Skøde- og Panteprotokollerne. Dette Arbejde er imidlertid af en saa stor Betydning og stiller efter Omstændighederne saa store Krav til juridisk Indsigt, at det netop maa anses for heldigst, at det lægges i Hænderne paa Dommerne selv, og det saa meget mere som det efter Flertallets Mening ikke kan paaregnes, at Retsskriverstillingen vilde blive søgt af yngre, dygtige Folk som Forskole til Dommerstillingen, men Forholdet formentlig tværtimod vilde udvikle sig saaledes, at Stillingerne vilde blive besatte med ringere Kræfter, der saa ogsaa forbleve deri. — Det maa antages at man, ved ikke at oprette særlige Retsskriverembeder, vil vinde en ikke ubetydelig Besparelse, uagtet naturligvis det Arbejde, der, hvis særlige Retsskrivere eksisterede, vilde tilfalde disse, i hvert Fald for en væsentlig Del maa udføres ved Dom-

merfuldmægtige. Besparelsen beror dels derpaa, at der langtfra vil blive Spørgsmaal om saa høj Løn til Dommerfuldmægtige som til Retsskrivere, ligesom der heller ikke vil være Spørgsmaal om Pensionsberettigelse for Dommerfuldmægtige, og dels derpaa, at det, selv om der ansattes særlige Retsskrivere, i de fleste Jurisdiktioner dog vilde være nødvendigt at ansætte en eller flere Fuldmægtige saavel hos Dommeren som hos Retsskriveren, ligesom der regelmæssig vilde kræves et dobbelt Kontorhold. Ogsaa kan det her fremhæves, at en Ordning med en særskilt Retsskriver ved Siden af Dommeren i hver Underretskreds og til Gengæld færre og altsaa større Underretskredse vil kræve langt større Udgifter til Befordring, Dagpenge, Budsendelse m. v. end den af Flertallet foreslaaede Ordning, ligesom den vil medføre store Udgifter en Gang for alle til Afskrifter af Skøde- og Panteprotokoller, Indretning af Retsskriverkontorer med brandfri Rum i Stedet for de nu tilvebragte, der næsten alle staa i Forbindelse med Retsbetjentes Embedsboliger, o. s. v.

I Modsætning til denne Flertallets Opfattelse fastholde *enkelte af Kommissionens Medlemmer*, deriblandt Kommissionens Formand, Ønsket om Oprettelsen af særskilte Retsskriverembeder ogsaa ved Underretterne uden for Kjøbenhavn. Dette Ønske næres først og fremmest af Hensyn til Vigtigheden af at holde Dommerembedet saa rent som muligt, d. v. s. saa frit for ikke-dommermæssige Forretninger som muligt. Den saglige Arbejdsdeling er i saa Henseende af større Betydning end den territoriale. Jo mere Dommerens Opgave begrænses til at dømme og til, hvad der staaar i direkte Forbindelse dermed, jo bedre kan man ved Dommerembeders Besættelse tage et overvejende Hensyn til de paagældendes særlige Interesser og Eyner i netop denne Retning, og jo mere Adgang og Opfordring vil der være for Dommeren til Udvikling af netop disse Eyner. Ogsaa højner man Dommerkaldets Værdighed ved saadan Begrænsning fremfor ved at gøre Dommeren tillige til Skriver, Notarius, Oppebørselsbetjent og Fører af Skøde- og Panteprotokollerne. Endvidere skal fremhæves, at Retsplejens Offentlighed vel i det hele og store skaber en vis Garanti for Retsplejens forsvarlige Gang, men dels er denne Offentlighed ikke ubetinget, dels er det meget lidt rimeligt, at Publikum virkelig skulde benytte sig af den givne Adgang i et saadant Omfang, at der vil være Tilhørere til